

D O M

Afsagt den 3. maj 2016 af Østre Landsrets 21. afdeling
(landsdommerne Taber Rasmussen, Peter Thønnings og Marie Louise Klenow (kst.)).

21. afd. nr. B-1700-13:

FTF som mandatar for

BUPL som mandatar for

A

(advokat Kia Dollerschell)

mod

Vallensbæk Kommune

(advokat Charlotte Kunckel)

Denne sag, der er anlagt den 21. februar 2013 ved Retten i Glostrup, er ved kendelse af 23. maj 2013 henvist til behandling ved Østre Landsret i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagsøgeren, FTF som mandatar for BUPL som mandatar for A, har nedlagt påstand om, at Vallensbæk Kommune tilpligtes at betale A en godtgørelse på 25.000 kr. med tillæg af procesrente fra sagens anlæg, og til betaling sker.

Sagsøgte, Vallensbæk Kommune, har påstået frifindelse.

Sagen angår, om Vallensbæk Kommunes videregivelse af visse helbredsoplysninger om A i forbindelse med en høring af As arbejdsgiver var uberettiget, og om A i givet fald har krav på tortgodtgørelse, jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Der har under sagens behandling ved Østre Landsret været foretaget delforhandling af det spørgsmål, om det af A rejste krav på godtgørelse var forældet. Ved kendelse af 12. juni 2015 bestemte landsretten, at det rejste krav ikke var forældet, og at sagen kunne fremmes til realitetsbehandling.

Sagsfremstilling

A blev ultimo januar 2009 opsagt til fratrædelse den 31. juli 2009 fra sin fleksjobstilling som pædagog i den selvejende institution Vuggestuen X. A blev sygemeldt den 26. januar 2009.

I et af A udfyldt ”oplysningsskema, sygemeldt lønmodtager” til Vallensbæk Kommune dateret 18. februar 2009 var det i rubrikken ”Årsag til fravær (hvad fejler du)” anført ”psykisk dårlig/stres + fysisk”. I rubrikken ”Er der arbejdsopgaver/arbejdsfunktioner du ikke kan udføre pga. din aktuelle sygdom? Beskriv hvilke” var det anført ”Ja – at være på job. Har det fysisk og psykisk dårligt. Græder og er trist”.

I As praktiserende læges statusattest til Vallensbæk Kommune dateret 1. maj 2009 hedder det:

” ...

1. Statusbedømmelse på grundlag af patientjournal m.v.

A: Sygehistorie, diagnoser (latin og dansk), prognose. Evt. planlagt/igangværende behandling eller andre oplysninger af betydning for sagen

Diagn: depressiv tilstand.

Efter firing udviklet depressiv tilstand hvor hun dårligt er i stand til at komme uden for hjemmet med øget irritabilitet grådtilstand mm. Hamilton score lettere depressiv, tilbudt antidepressiv beh. men ønsker ikke dette pt.

Anbefalet henv til psykolog/psykiater – pt vil tage kontakt til psykolog i Hvidovre kommune.

Forventes at kunne genoptage nuv. flexjob ved ny ansættelse indenfor 1-2 mdr.

...”

I Vallensbæk Kommunes journalnotat af 7. maj 2009 hedder det blandt andet:

” ...

Partshøring af A.

A ringer i f.m. fremsendt statusattest til partshøring.

Udtaler at det er korrekt at hun ikke har ønsket at modtage behandling med antidepressivt medicin. Dels er hun i bedring – er blevet depressionstestet 3 gange hos egen læge og der er fremgang hver gang.

Dels mener hun at ”tiden læger alle sår”.

Føler sig presset herfra, føler vi vil pådutte hende medicin og kontaktet egen læge. Hun har accepteret henvisning til psykiater og hvis en sådan speciallæge også anbefaler medicin, vil hun nok tage imod. Vejledt om at der gennemsnitlig er 3-6 mdr.s ventetid på en sådan vurdering.

Forespurgt om hun selv mener hun er arbejdsdygtig fra primo juni eller primo juli. Aktuell vurdering er, at det er hun ikke. Ved hun kommer ovenpå men er der ikke endnu. Har det stadig bedst når hun bare er indenfor hjemmets 4 vægge.

Udtaler i øvrigt at daginstitutionen er selvejende og derfor er det ikke muligt at holde rundbordssamtale med Hvidovre Kommune.

Vurdering.

A har afvist lægens tilbud om antidepressiv medicinsk behandling. Så længe dette er tilfældet bortfalder retten til sygedagpenge jfr. dagpengelovens § 21 stk. 1.

A orienteret om at jeg må partshøre hendes arbejdsgiver herom. Jeg har svært ved at se det kan få konsekvenser for hende dels fordi hun er opsagt og dels fordi arbejdsgiveren jo i stedet for sygedagpengene vil få fleksjobtilskud så længe ansættelsen varer.

Partshøring fremsendt med kopi til A.”

I Vallensbæk Kommunes høringsbrev af 7. maj 2009 til Vuggestuen X hedder det:

”...

Partshøring vedr. stop af dagpengerefusion vedr. A cpr.nr. ...

A har været sygemeldt fra sit fleksjob siden 26. januar 2009 og i den anledning udbetales der sygedagpengerefusion.

Sygdommen skyldes iflg. egen læge en lettere depression. Der er tilbudt behandling med antidepressivt medicin hvilket A ikke ønsker at modtage. Der vedlægges status fra egen læge af 05.01.09. Som det også fremgår, vil kommende raskmelding i øvrigt ske i forhold til en anden arbejdsplads end X.

A selv vurderer det går fremad og mener, at hun med tiden genvinder sin sædvanlige arbejdsevne. Kan ikke selv udtale sig om hvornår.

Det fremgår af dagpengelovens § 21 stk. 1 at ”retten til sygedagpenge bortfalder, så længe den sygemeldte mod lægens opfordring afviser at modtage nødvendig lægebehandling”.

Derfor agter jeg at standse udbetalingen af sygedagpengerefusion således, at sidste udbetalingsdag bliver 08.05.09. Så længe A er ansat og modtager løn vil der som hidtil kunne søges fleksjobtilskud.

Hvis I har bemærkninger til ovennævnte skal jeg bede om en orientering senest 15.05.09 kl. 12, hvorefter der bliver truffet en endelig afgørelse.”

A indgav klage til Vallensbæk Kommune, Jobcentret, over den videregivelse af oplysninger, som skete ved kommunens brev af 7. maj 2009 til Vuggestuen X.

Ved brev af 11. juni 2009 fra Vallensbæk Kommune, Jobcenteret, til A var det anført blandt andet, at kommunen beklagede, at A fandt, at kommunen havde videregivet personfølsomme oplysninger uden tilladelse. Kommunen anførte endvidere blandt andet, at sagsbehandleren havde handlet korrekt i henhold til gældende lovgivning.

Ved brev modtaget i Beskæftigelsesankenævnet, Statsforvaltningen Hovedstaden, den 23. juni 2009 klagede A over sagsforløbet som håndteret af Jobcentret i Vallensbæk Kommune.

I Beskæftigelsesankenævnets afgørelse af 4. november 2009 til A hedder det blandt andet:

”...

Du har i e-mail den 26/5 2009 og i brev til Beskæftigelsesankenævnet modtaget her den 23/6 2009 klaget over Vallensbæk Kommunes videregivelse af oplysninger til din arbejdsgiver i maj 2009, i forbindelse med, at kommunen påtænkte at standse udbetalingen af sygedagpengerefusion, jf. lov om sygedagpenge § 21.

Kommunen har i brev af 11/6 2009 til dig begrundet dette sagsbehandlingskridt med henvisning til forvaltningslovens § 19.

Beskæftigelsesankenævnet har den 26/6 2009 modtaget sagen fra kommunen med ankeskema og kopi af sagens akter.

Nævnet har truffet følgende

AFGØRELSE:

Kommunen havde **ikke** grundlag for at sende kopi af statusattest af 1/5 2009 samt e-mail af 14/5 2009 til arbejdsgiver.

Begrundelsen er at det drejer sig om personlige oplysninger om dit sygdomsforløb, og en interesseafvejning i den konkrete situation fører til, at partshøring over disse oplysninger ikke burde have fundet sted.

Nævnet har lagt til grund, at du den 26/1 2009 blev sygemeldt på grund af stofskiftesygdom og obs depression, efter at du var blevet opsagt fra dit fleksjob som pædagog i daginstitution.

Nævnet har endvidere lagt til grund, at kommunen i brev af 7/5 2009 orienterede din arbejdsgiver om, at du ifølge lægen led af lettere depression og at du var tilbudt antidepressiv medicin, hvilket du ikke ønskede at modtage. Kommunen orienterede endvidere bl.a. arbejdsgiver om, at kommunen agtede at standse sygedagpengerefusion efter sygedagpengelovens § 21, stk. 1, nr. 1, hvorefter retten til sygedagpenge bortfalder, så længe den sygemeldte mod lægens opfordring afviser at modtage nødvendig lægebehandling.

Nævnet finder, at oplysningerne i statusattesten om behandlingen af din sygdom er af personlig karakter, og efter konkret vurdering kan undtages efter forvaltningslovens § 15, stk. 1, hvis arbejdsgiver havde bedt om aktindsigt, dvs at oplysningerne har en sådan karakter, at hensynet til dig, må gå forud for din arbejdsgivers interesse.

For så vidt angår partshøring er det ligeledes nævnets opfattelse af statusattesten ikke bør fremsendes i kopi, som led i partshøring, jf. samme lovs § 19, stk. 1.

Nævnet har ikke haft anledning til at tage stilling til, om du, efter din læges vurdering, har undladt at følge lægens anbefaling, eller om der, som du oplyser, alene var tale om drøftelser mellem dig og din læge, om dit sygdomsforløb. Alene din læge vil kunne præcisere om der med den tilbudte medicinske behandling efter lægens opfattelse var tale om "nødvendig lægebehandling".

Nævnet gav dig således ret i, at din tidligere arbejdsgiver ikke burde have modtaget kopi af statusattesten som led i partshøring.

Afgørelsen er truffet af et enigt nævn.”

Parterne korresponderede herefter om det passerende og et af A rejst krav om godtgørelse uden at nå til enighed, hvorfor denne sag blev anlagt.

Forklaringer

Der er under sagen afgivet forklaring af A.

A har forklaret blandt andet, at hun var ansat i en fleksjobstilling på 9 timer ugentligt som pædagog i den selvejende institution Vuggestuen X, da hun ultimo januar 2009 blev opsagt til fratræden den 31. juli 2009. Hun havde da været ansat i institutionen i cirka 13 år, herunder en periode på 8 måneder som souschef. Hendes ansættelse var i 2005 blevet ændret til et fleksjob. Dette skyldtes, at hendes arbejdsevne var blevet nedsat på grund af eftervirkningerne af to svære fødsler. Årsagen til, at hun i januar 2009 blev opsagt, var besparelser. Hun havde inden opsigelsen erfaret, at man gerne ville af med hende, fordi hun lønningsmæssigt var en

”dyr dame”. Efter modtagelsen af opsigelsen gik hun på arbejde i to dage. Hun følte disse dage et stort ubehag. Hun havde rysteture og var meget ked af det. Den konstituerede leder i institutionen sagde til hende, at hun burde sygemelde sig og gå hjem. Dette gjorde hun så. I første omgang regnede hun med, at hun ville komme sig efter et par dage derhjemme. Dette viste sig ikke at holde stik, og hendes sygemelding blev forlænget. Hun var i starten af sygeperioden ved sin læge ca. hver 14. dag. Hun var ved lægen den 1. maj 2009, i hvilken forbindelse statusattesten blev udarbejdet. Hun har ikke givet samtykke til, at hendes arbejdsgiver kunne få tilsendt statusattesten. Arbejdsgiveren var i hendes optik både institutionens daglige leder, institutionens forældrebestyrelse samt medarbejdere ved organisationen Frie Børnehaver, som ydede administrativ bistand til institutionen. Det, der er anført i statusattesten af 1. maj 2009, er korrekt – dog var det hende selv, som bragte på bane, at hun skulle opsøge psykolog eller psykiater. Medarbejdere i kommunen havde adgang til en sådan bistand. Hendes læge bragte under konsultationen den 1. maj 2009 på bane som en mulighed, at hun kunne tage psykofarmaka, men lægen insisterede ikke på, at dette skulle ske. Efter kommunens varsling af afgørelsen om bortfald af sygedagpengerefusion tog hun i et par uger mod sin vilje psykofarmaka. Hun fik hjertebanken og ubehag, og herefter ophørte hun med at tage denne medicin. Den psykiater, som hun efterfølgende konsulterede, anbefalede ikke psykofarmaka. Hun opsøgte også en coach, som hjalp hende. Også efter hun var blevet raskmeldt, havde hun det i en længere periode dårligt, når hun blev mindet om sin tidligere arbejdsplads. I øvrigt fungerede hun uden problemer. Hun arbejder nu i en ungdomsklub i Hvidovre.

Hun følte sig udstillet ved tanken om, at medlemmer af forældrebestyrelsen og måske også tidligere arbejdskolleger i institutionen havde læst statusattesten af 1. maj 2009 og dermed lægens oplysninger om, at hun havde det psykisk dårligt og sad hjemme og græd. Hun har efter opsigelsen i sit lokalområde og senere på sin nye arbejdsplads mødt personer med tilknytning til Vuggestuen X. Det har hver gang givet et gib i hende. Hun følte sig stemplet som et ”psykisk vrag”, hvilket hun ikke var eller er. Hun var blot i en forbigående krise, fordi hun var blevet fyret. Psykiateren fortalte, at det var normalt at opleve en sådan krise, hvis man bliver afskediget fra et job, som man er glad for.

Kommunens høring af Vuggestuen X over den påtænkte afgørelse om bortfald af sygedagpengerefusion førte til, at hun pr. 19. maj 2009 blev bortvist fra institutionen.

Institutionen henviste til, at hun nægtede at modtage den nødvendige medicinske behandling, og at institutionen derfor mistede sygedagpengerefusion. Institutionen varslede endvidere et erstatningskrav mod hende i anledning af ophøret af sygedagpengerefusion. I forbindelse med disse skridt blev det klart for hende, at institutionen i forbindelse med kommunens høringsbrev af 7. maj 2009 havde fået en kopi af statusattesten af 1. maj 2009. Bortvisningen blev trukket tilbage efter indgriben fra hendes fagforening.

Vuggestuen X fungerede som en selvejende institution organiseret under Frie Børnehaver. Lederens opgave var blandt andet at ansætte, afskedige og lede personalet og varetage lønadministration og andre ledelsesopgaver. Lederen havde også ansvaret for den løbende kontakt til forældrebestyrelsen. Kommunens høringsbrev af 7. maj 2009 ville naturligt tilgå lederen. Hun har ikke sikker viden om, at oplysninger fra hendes syge- og dagpengesag er blevet givet videre til forældrebestyrelsen. På baggrund af erfaringerne fra sin periode som souschef i institutionen er det hendes vurdering, at det ville være naturligt at oplysningerne blev videregivet til forældrebestyrelsen.

Det var først ved bortvisningen, at hun blev informeret om indholdet af kommunens journalnotat af 7. maj 2009. Det er korrekt, at hun løbende under sin sygeperiode var i kontakt med kommunens sagsbehandler, B. Hun har i den forbindelse nævnt sine drøftelser med lægen, men har alene fortalt, at lægen havde omtalt psykofarmaka som et behandlingstilbud. Sagsbehandleren pressede under en samtale på for, at hun burde tage psykofarmaka. Hun husker ikke, at sagsbehandleren nævnte, at kommunen ville sende lægens statusattest af 1. maj 2009 til institutionen i forbindelse med en høring, og hun fik ikke kopi af høringsbrevet af 7. maj 2009. Hun kan ikke erindre samtaler med sagsbehandleren om eventuelle negative økonomiske konsekvenser for institutionen i form af manglende refusion af sygedagpenge.

Hun klagede den 26. maj 2009 til Beskæftigelsesankenævnet over kommunens afgørelse. Hun var ked af, at sagsbehandleren havde presset hende til at tage psykofarmaka, uanset at lægen havde sagt, at dette ikke var en nødvendighed.

Procedure

FTF som mandatar for BUPL som mandatar for A har til støtte for den nedlagte påstand i det væsentlige procederet i overensstemmelse med sit påstandsdokument, hvori det hedder blandt andet:

” ...

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det herefter sammenfattende gældende, at

- sagsøgtes videregivelse af oplysningerne i sagsøgers statusattest (LÆ 125), fremlagt som sagens bilag 2, var omfattet af persondatalovens § 7, stk. 1, idet der var tale om personhenførbare oplysninger af helbredsmæssig karakter,
- persondataloven finder anvendelse qua den elektroniske behandling, jf. herved det faktum, at sagens bilag 1 (hvor bilag 2 udgør et underbilag) er affattet elektronisk på et tekstbehandlingsanlæg og ditto journaliseret i sagsøgtes elektroniske sagsbehandlingssystem under sagsøgers cpr. nr., jf. herved lovens § 1, stk. 1, jf. § 3, nr. 1 og 2, og
- det er ubestridt fra sagsøgtes side at persondataloven finder anvendelse.

Sagsøger bestrider imidlertid, at persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4 (som modsætningsvis påstået af sagsøgte, jf. svarskriftet samt sagens bilag 9), udgør et behandlingsgrundlag. Til støtte herfor gøres det nærmere gældende, at

- det følger af bestemmelsen, at denne alene kan udgøre et behandlingsgrundlag i relation til de i § 7, stk. 1 omhandlede oplysninger, såfremt behandlingen er ”nødvendig for, at et *retskrav* kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares”,
- det følger af sygedagpengelovens § 21, stk. 1 nr. 2, at retten til sygedagpenge alene bortfalder når den sygemeldte mod lægens opfordring afviser at modtage nødvendig lægebehandling
- sagsøger ikke mod lægens opfordring har afvist at modtage nødvendig lægebehandling,
- sagsøgte har været klar over, at sagsøger har bestridt at det skulle være tilfældet,
- dette endvidere dokumenteres af sagens bilag 2, hvoraf det fremgår, at sagsøgers praktiserende læge tilbød antidepressiv behandling, men endte med at anbefale henvendelse til psykolog/psykiater,
- dette skete på baggrund af saglige drøftelser mellem læge og patient/sagsøger om, hvilken behandlingsform der ville være den mest hensigtsmæssige og virkningsfulde i det konkrete tilfælde, jf. tillige sagens bilag 4,
- dette understøttes af, at den psykiater (speciallæge i psykiatri) som sagsøger efterfølgende opsøgte på lægens anbefaling netop ikke ordinerede medicinsk antidepressiv behandling, jf. bilag 3,

- det følgelig *ikke* er en korrekt gengivelse af sagsøgers udsagn – eller endsige det faktuelle indhold af bilag 2 – når sagsøgte i sagens netop fremlagte bilag B anfører, at sagsøger skulle have udtalt at ”hun ikke har ønsket at modtage behandling med antidepressiv medicin”, idet sagsøger på intet tidspunkt har modsat sig, eller ville have modsat sig dette, såfremt lægen havde ”*opfordret*” hertil”*anbefalet*” dette, hvilket imidlertid *ikke* var tilfældet (derimod fremsatte sagsøgers praktiserende læge et ”*tilbud*”, hvorefter denne på baggrund af en saglig drøftelse med sagsøger endte med at ”*anbefale*” sidstnævnte at opsøge en speciallæge i psykiatri, hvilken anbefaling sagsøger fulgte nøje),
- der følgelig/derimod var tale om, at sagsøger ønskede en speciallæges vurdering inden antidepressiv medicin blev ordineret, hvilket lægen netop endte med at ”anbefale”, jf. ovenfor,
- speciallægen endvidere *ikke* fandt behandling med antidepressiv medicin indiceret, jf. sagens bilag 3,
- det følgelig heller ikke er korrekt når det i sagsøgers bilag B fremgår, at hun ville tage imod behandling med antidepressiv medicin såfremt ”en sådan speciallæge *også anbefaler* medicin”, idet der netop *ikke* var tale om, at sagsøgers praktiserende læge (også) var kommet med en sådan *anbefaling*,
- det kan lægges til grund som ubestridt, at bilag B er et telefonnotat ensidigt udarbejdet af sagsøgte (sagsøgers daværende sagsbehandler B – ”DS”),
- sagsøger aldrig har set dette notat førend dette fremlægges cirka en uge før hovedforhandlingen, på trods af at dette dokument er affattet allerede den 7. maj 2009,
- sagsøger som følge heraf – og i sagens natur – aldrig har godkendt dette dokument, hvorfor det for den gode ordens skyld tillige understreges, at hun *bestridet* at have udtalt sig som anført, idet dokumentet fremstår decideret fejlagtigt og unuanceret,
- dette endvidere underbygges af, at sagsøger på tidspunktet for bilag B’s affattelse havde et meget anstrengt forhold til hendes sagsbehandler/sagsøgte, hvilket dokumentet tillige tydeligt afspejler,
- sagsøgte beslutning om at indstille sygedagpengerefusionen herefter ikke har været hjemlet i sygedagpengelovens § 21, stk. 1, nr. 2, hvilken bestemmelse – henset til dens bebyrdende karakter – ikke kan fortolkes udvidende som gjort af sagsøgte,
- dette endvidere underbygges af, at sagsøgte tillige selv i svarskriftet erkender, at der som minimum var ”usikkerhed” om lægens oplysninger, hvilket i sagens natur er påfaldende,

- hverken sagsøgte, eller sagsøgers daværende arbejdsgiver (tredjemand), dermed har haft noget *retskrav* at fastlægge, forsvare eller gøre gældende i øvrigt.

På denne baggrund gøres det ydermere gældende, **at**

- der følgelig *ikke* var pligt for sagsøgte til at foretage partshøring, idet beslutningen om at indstille sygedagpengerefusionen under alle omstændigheder var *uhjemlet*, jf. ovenfor,
- dette tillige understøttes af, at det af betænkning nr. 1345 side 33 fremgår, at afgørelsen af hvilket regelsæt der finder anvendelse (det persondata- eller forvaltningsretlige), netop afhænger af, *hvad der giver den registrerede den bedste retsstilling*,
- det i denne sammenhæng turde være åbenlyst, at dette er det *persondataretlige*, hvilket regelsæt heller ikke giver noget behandlingsgrundlag,
- det ydermere ikke er korrekt – som hævdet af sagsøgte – at denne under var forpligtet til at foretage partshøring *på den skete måde*, idet de omhandlede helbredsoplysninger ikke under nogen omstændigheder burde have været udleveret i forbindelse hermed,
- dette forhold tillige understøttes af, at der ikke kunne være meddelt aktindsigt i helbredsoplysningerne, jf. herved forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4, jf. § 15, stk. 1, samt sagens bilag 6,
- helbredsoplysningerne dermed tillige er underlagt tavshedspligt, jf. forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 6, jf. tillige det faktum, at oplysningerne netop ”ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som fortrolige”, jf. persondatalovens § 7, stk. 1, hvorfor
- oplysningerne ikke under nogen omstændigheder – pligt til partshøring eller ej - burde have været videregivet til sagsøgers daværende arbejdsgiver, hvorfor sagsøgte tillige har overtrådt forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 6.

Endvidere gøres det gældende, **at**

- det herudover *på ingen måde var nødvendigt* for sagsøgte at udlevere de personfølsomme helbredsoplysninger til sagsøgers daværende arbejdsgiver som led i den de-facto gennemførte partshøring, idet arbejdsgiver ikke i forbindelse hermed kunne anvende disse helbredsoplysninger til noget (det havde således været fuldt tilstrækkeligt at henvise til at sagsøgte påtænkte at indstille sygedagpengerefusionen med henvisning til sygedagpengelovens § 21, stk. 1, nr. 2 uden nærmere at begrunde dette *lægeligt*), jf. tillige nu ændringen af sygedagpengelovens § 21, med indsættelsen af et nyt stk. 5, hvilket skete med lov nr. 480 af 12. juni 2009,
- dette tillige underbygges af, at det afgørende i relation til den faktuelle vurdering af, hvorvidt der skal ske indstilling af sygedagpengerefusionen snævert i medfør

af sygedagpengelovens § 21, stk. 1 nr. 2 i sagens natur må være, hvorvidt den partshørte – i hvert fald når det medsendes deciderede helbredsoplysninger – vil kunne bibringe afgørelsessagen yderligere faktisk input af lægefaglig karakter i relation til herved at kunne foretage subsumtionen over, hvorvidt afgørelsesadressaten afviser at modtage ”nødvendig lægebehandling” mod lægens ”opfordring”, eller ikke i øvrigt medvirker til behandlingen i tilstrækkeligt omfang, hvilket sagsøgers daværende arbejdsgiver – i sin egenskab af daginstitution – i sagens natur ikke har haft mulighed for,

- partshøringen - ifølge sagsøgtes *egen* opfattelse, jf. herved bilag B - endvidere ikke kunne få konsekvenser for sagsøger al den stund, at sagsøger allerede sad i opsagt stilling og idet sagsøgers daværende arbejdsgiver i stedet for sygedagpengene ville få fleksjobtilskud så længe ansættelsen varede,
- det materielle beskyttelseshensyn bag den gennemførte partshøring dermed tillige af denne grund var ikke eksisterende, idet afgørelsen efter sagsøgtes *egen* opfattelse ikke under nogen omstændigheder ville være ”til ugunst” for parten, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1 – og dermed overhovedet ikke burde være gennemført (og da slet ikke på den skete måde), jf. tillige ovenfor,
- sagsøger endvidere på intet tidspunkt har afgivet samtykke til, at sagsøgte kunne udveksle særligt personfølsomme helbredsoplysninger omfattet af persondatalovens § 7 med sagsøgers daværende arbejdsgiver,
- det følger af persondatalovens § 3, nr. 8, at et sådant samtykke endvidere skal være en *frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse*, hvorved den registrerede indvilliger i, at oplysninger der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling,
- et sådant samtykke ikke under nogen omstændigheder er afgivet i kraft af det i bilag A anførte, der specifikt vedrører samtykke til udveksling af helbredsoplysninger mellem sagsøgte og sagsøgers *egen* læge og læge/sygehus, ligesom et sådant samtykke til udlevering af personfølsomme helbredsoplysninger til sagsøgers daværende arbejdsgiver ikke i øvrigt er afgivet på anden vis,
- det endvidere følger af UfR 2011.2343 H, at et ikke nærmere specificeret samtykke (som det i bilag A fremlagte), som udgangspunkt *ikke* kan antages at omfatte følsomme personoplysninger omfattet af lovens § 7, stk. 1, hvorfor
- der heller ikke i kraft af bilag A eksisterede et behandlingsgrundlag.

Ydermere gøres det gældende, at

- det ovenfor anførte endvidere understøttes af, at Beskæftigelsesankenævnet i Nævnets afgørelse af 4. november 2009, fremlagt som sagens bilag 6, kom frem til, at en *konkret afvejning af modstående hensyn* måtte føre til (jf. tillige FOB årgang 1993, side 241f), at der *ikke* skulle være sket udlevering af sagsøgers statusattest, fremlagt som sagens bilag 2, idet denne kunne være undtaget fra aktindsigt i medfør af forvaltningslovens § 15, stk. 1, da oplysningerne i attesten

om behandlingen af sagsøgers sygdom var af personlig (og helbredsmæssig) karakter,

- denne retsstilling tillige stemmer overens med Finanstilsynets afgørelse af 25. august 2008 (bilag 10), idet det også i denne sag gjorde sig gældende, at udlevering af fortrolige oplysninger alene kunne ske efter en grundig vurdering af ”...den pågældendes interesse i at oplysningerne hemmeligholdes overfor den finansielle virksomheds interesse i at udnytte/videregive oplysningerne”,
- sagsøgte – skønt behørigt opfordret hertil - netop ikke har dokumenteret at have foretaget en sådan afvejning, eller endstige har sandsynliggjort dette,
- afvejningen dog under alle omstændigheder – hvad enten gennemført eller ej – ikke er foretaget korrekt, jf. bilag 6, idet udlevering efter Nævnets opfattelse netop ikke burde være sket,
- det endvidere er påfaldende, at sagsøgte – som forvaltningsmyndighed - ikke har søgt Beskæftigelsesankenævnets afgørelse af 4. november 2009 (som man ifølge det oplyste er meget uenig i) indbragt for Ankestyrelsen til prøvelse, men i stedet blot har taget denne til efterretning,
- det ydermere følger af Henrik Waaben mfl.’s kommentar til ”Lov om behandling af personoplysninger”, 2. udgave, side 215 nederst (til § 7, stk. 2, nr. 4), at det er en betingelse for at kunne anvende bestemmelsen som undtagelse hjemmel i relation til varetagelsen af tredjemands interesser, at kravet om saglighed, jf. persondatalovens § 5, stk. 2, er opfyldt,
- dette utvivlsomt ikke har været tilfældet henset til, at afgørelsen slet ikke kunne være truffet i henhold til sygedagpengelovens § 21, stk. 1, nr. 2, jf. ovenfor, samt at Beskæftigelsesankenævnet – efter en grundig afvejning af de modstående hensyn - er kommet frem til, at prøvelse efter forvaltningslovens § 15, stk. 1 måtte føre til, at statusattesten (bilag 2) ikke kunne udleveres som led i en begæring om aktindsigt, hvorfor den ej heller kunne udleveres som led i partshøring, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4,
- behandlingen derfor heller ikke i henhold til persondatalovens § 5 kunne foretages, hvilket heller ikke er hverken dokumenteret eller sandsynliggjort af sagsøgte, der blot postulerer – men ikke underbygger - at behandlingen var saglig, hvortil kommer, at lovens § 7 fortsat skal iagttages, hvorfor
- den foretagne behandling og partshøring - både på persondata- og forvaltningsretligt grundlag - har været uberettiget og uhjemlet, hvorfor sagsøgte skal tilpligtes at svare sagsøger en tortgodtgørelse som påstået, jf. herved erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1 samt Højesterets dom optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen (UfR) årgang 2011, side 2343, idet sagsøgtes handlinger endvidere – både aktuelt og potentielt – var egnede til kraftigt at forringe sagsøgers fremadrettede erhvervsmuligheder, ligesom den i øvrigt er foretaget i sagsøgtes snævert egenøkonomiske interesse, og har virket stærkt krænkende for sagsøger.

Endelig gøres det afslutningsvis gældende, at

- det ovenfor anførte ydermere underbygges af, at der nu, jf. herved ændringen af sygedagpengeloven ved lov nr. 480 af 12. juni 2009, ikrafttrådt den 5. oktober 2009, *ikke* længere skal ske *partshøring* af arbejdsgiver når kommunen overvejer at indstille sygedagpengerefusionen, idet arbejdsgiver *alene skal orienteres*, jf. sygedagpengelovens § 21, stk. 5, og
- undtagelsesbestemmelsen i lovens § 7, stk. 2, nr. 4, så meget desto mindre kan antages anvendt, henset til hvad lovgivers intention har været, ligesom det kraftigt underbygger, at en konkret afvejning af de modstående hensyn – også forud for lovændringen - utvivlsomt burde have ført til undladelse af videregivelse af de personfølsomme helbredsoplysninger, idet arbejdsgiver ikke under nogen omstændigheder skulle anvende disse oplysninger – herunder henset til, at sagsøger i forvejen sad i opsagt stilling, jf. tillige sagsøgtes egne betragtninger i bilag B, hvorfor
- sagsøgte skal dømmes som påstået ...”

Vallensbæk Kommune har til støtte for den nedlagte påstand i det væsentlige procederet i overensstemmelse med sit påstandsdokument, hvori det hedder blandt andet:

”... Overordnet gør Vallensbæk Kommune gældende, at partshøringen af Vuggestuen X var lovlig og nødvendig, ligesom den er sket på en lovlig måde.

...

1. Hjemmel til partshøring

1.1 Forvaltningslovens § 19

Det kan lægges til grund som ubestridt, at en afgørelse efter sygedagpengelovens § 54 om at stoppe refusionen af sygedagpenge til en arbejdsgiver er en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og at arbejdsgiveren er part i afgørelsessagen, jf. for sidst nævnte FOB 93.241.

Sygedagpengeloven indeholdt på tidspunktet for den omstridte partshøring ingen særskilt bestemmelse om partshøring af arbejdsgiveren – eller en bestemmelse om orientering af arbejdsgiveren, som senere er indføjet i sygedagpengelovens § 21, stk. 5, i de tilfælde, hvor der sker partshøring af lønmodtageren om bortfald af sygedagpenge. Partshøring skulle derfor ske efter de almindelige regler i forvaltningsloven.

Det gøres gældende, at Vallensbæk Kommune i medfør af de almindelige regler i forvaltningsloven, jf. særligt forvaltningslovens § 19 – der på daværende tidspunkt fandt anvendelse i den konkrete sag – var forpligtet til at partshøre Vuggestuen X om kommunens påtænkte standsning af dagpengerefusionen.

De oplysninger, der havde ført til Vallensbæk Kommunes overvejelser om at stoppe refusionen, jf. sygedagpengelovens §§ 21 og 54 – dvs. oplysningerne i den såkaldte statusattest (bilag 2) – må utvivlsomt anses for at være omfattet af pligten til at foretage partshøring efter forvaltningslovens § 19, idet de må anses for at være til ugunst for Vuggestuen X og af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Der var således tale om, at denne behandling var saglig og nødvendig af hensyn til Vallensbæk Kommunes behandling af sagen, herunder i forhold til varetagelse af sin forpligtelse til at foretage partshøring, og til at Vuggestuen X kunne varetage sine interesser som arbejdsgiver.

Sagsøger blev også orienteret den 7. maj 2009 om partshøringen af Vuggestuen X, jf. bilag B.

Vallensbæk Kommune havde således det fornødne retlige grundlag for at videregive oplysningerne i statusattesten til Vuggestuen X i forbindelse med partshøringen, jf. herved også det nedenfor anførte.

Som svar på sagsøgers opfordring IV skal det nævnes, at Vuggestuen X ikke afgav et egentlig skriftlig høringsvar.

1.2 Tavshedspligt

I forhold til det i stævningen anførte om tavshedspligten bemærkes overordnet, at en videregivelse som led i en berettiget partshøring, ikke kan indebære et brud på tavshedspligten.

I den forbindelse skal det særligt fremhæves, at partshøring ikke var udelukket efter forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4. Det fremgår af denne bestemmelse, at der ikke skal foretages partshøring, hvis parten ikke har ret til aktindsigt med hensyn til de pågældende oplysninger.

Det gøres gældende, at Vuggestuen X havde ret til aktindsigt i oplysningerne, som fremgår af statusattesten.

Hvis en oplysning er omfattet af retten til aktindsigt, vil den pågældende oplysning ikke skulle anses som en tavshedsbelagt oplysning, jf. princippet i offentlighedslovens 14. Dette følger også af det i Betænkning om offentlighedsloven, betænkning nr. 1510, side 736, anførte, hvorefter der i praksis i meget vidt omfang er identitet mellem de oplysninger, der er omfattet af de almindelige tavshedspligtbestemmelser (forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 1-7, jf. straffelovens § 152, stk. 3, 2. led), og de oplysninger, der ikke er offentligt tilgængelige som følge af offentlighedslovens undtagelsesbestemmelser (lovens § 12, stk. 1, og § 13, stk. 1).

Denne indbyrdes sammenhæng mellem reglerne om tavshedspligt i forvaltningslovens § 27 og straffelovens § 152 og reglerne om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven understreger, at en saglig og nødvendig partshøring ikke er i strid med reglerne om tavshedspligt.

Forvaltningslovens § 27, stk. 1, indeholder en opregning af de hensyn, der efter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde kan føre til, at en oplysning er fortrolig.

A har gjort gældende, at oplysningerne i statusattesten må betegnes som fortrolige, idet de er nødvendige at hemmeligholde for at varetage væsentlige hensyn til enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige eller interne, herunder økonomiske, forhold, jf. forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 6.

Dette bestrides, idet det som nævnt ovenfor gøres gældende, at Vallensbæk Kommune var forpligtet til at gennemføre en partshøring, og at kommunen dermed også var berettiget til at videregive de omhandlede oplysninger.

Hertil kommer, at oplysningerne i statusattesten ikke ville kunne undtages fra aktindsigt efter forvaltningslovens § 15, hvis Vuggestuen X som part i sagen havde anmodet om aktindsigt hos Vallensbæk Kommune. Kommunen har således foretaget en afvejning af hensynene til Vuggestuen X over for hensynene til A i overensstemmelse med kravene i forvaltningslovens § 19 og svarende til den vurdering, som kommunen skulle have foretaget i medfør af forvaltningslovens § 15, hvis vuggestuen havde begæret partsaktindsigt, jf. bilag 9. Der henvises i den forbindelse til Folketingsets Ombudsmands udtalelse i FOB 1993.241, hvor ombudsmanden kritiserede en kommune og rekursmyndigheden for at have givet afslag på en arbejdsgivers anmodning om aktindsigt i en sag om refusion af dagpenge vedrørende en af arbejdsgiverens ansatte.

Der var i den pågældende sag også tale om helbredsoplysninger, herunder sygemeldtes diagnose mv.

Ombudsmanden gav i udtalelsen bl.a. udtryk for, at der i forbindelse med en myndigheds behandling af en anmodning om aktindsigt efter § 15 skal foretages en konkret afvejning af de modstående hensyn. Ombudsmanden tilkendegav bl.a., at myndigheden ikke havde konkretiseret og underbygget, hvilke skadevirkninger, der vil være forbundet med at imødekomme den foreliggende begæring om aktindsigt og henstillede derfor, at sagen blev genoptaget.

Sagen – der fortsat er et væsentligt præjudikat – illustrerer, at der skal være tale om vægtige og konkrete hensyn, der taler imod aktindsigt, for at en begæring herom kan afslås.

I nærværende sag er der ligeledes foretaget en konkret afvejning af de modsatrettede hensyn. Vallensbæk Kommune har således i forbindelse med videregivelsen afvejet de hensyn, der taler mod en videregivelse (herunder hensynet til oplysningernes private karakter) over for de hensyn, der taler for en videregivelse (herunder særligt hensynet til at Vuggestuen X får mulighed for at forholde sig til sagens faktiske omstændigheder inden kommunen træffer afgørelse).

1.3 Beskæftigelsesankenævnets afgørelse af 4. november 2009

Det er Vallensbæk Kommunes opfattelse, at ovennævnte udtalelse ikke er korrekt.

Vallensbæk Kommune valgte imidlertid efter en konkret vurdering – hvori bl.a. indgik ressourcemæssige overvejelser – ikke at indbringe sagen for Ankestyrelsen.

Det gøres således gældende, at Vallensbæk Kommune ikke er forpligtet til at indbringe en afgørelse fra en rekursinstans, uanset kommunen ikke er enig i afgørelsen.

Andre momenter der var afgørende ved kommunens beslutning om ikke at indbringe sagen for Ankestyrelsen var, at nævnet havde truffet beslutning om dels et sagsbehandlingsskridt, som kommunen ikke kunne ændre på, dels om et spørgsmål, som det var tvivlsomt om nævnet havde kompetence til at tage stilling til. Endvidere vedrørte afgørelsen af 4. november 2009 allerede ophævet lovgivning, der var blevet ændret ved lov nr. 480 af 12. juni 2009. Hertil kommer, at kommuner som udgangspunkt ikke ønsker at føre sag imod borgerne – hvilket en anke til Ankestyrelsen eller lignende reelt ville har medført. Derimod bliver kommuner naturligvis nødt til at svare for sig i retssager, der bliver anlagt mod kommunen som her.

Når A således nu vælger at sagsøge Vallensbæk Kommune i sagen, vil Vallensbæk Kommune naturligvis søge at få sagen afgjort korrekt, således at den retsopfattelse, der kommer til udtryk i Beskæftigelsesankenævnets afgørelse, i realiteten tilsidesættes af domstolene. Af disse grunde kan kommunen også acceptere – og tilslutter sig, at sagen behandles som en principiel sag ved domstolene, jf. i det hele landsrettens afgørelse herom. Hermed anses sagsøgers opfordring V for besvaret.

For en ordens skyld bemærkes dog, at det ved Beskæftigelsesankenævnets afgørelse er forudsat, at partshøring skulle ske i den konkrete situation – såfremt partshøringsreglerne tillod dette i forhold til de konkrete oplysninger. Kommunen er naturligvis enig i første led af nævnets begrundelse/nævnets forudsætning, dvs. at der som udgangspunkt skulle ske partshøring i den konkrete sag. Andet led er kommunen derimod ikke enig i.

Herudover skal det i øvrigt bemærkes, at nævnet ikke har taget stilling til spørgsmål om persondatalovens regler, som sagsøger ellers gør gældende, jf. replikken side 3, sidste afsnit.

1.4 Persondataloven

I forhold til det i sagsøgeren anførte om persondataloven bemærkes, at Vallensbæk Kommune er enig i, at kommunens behandling – herunder videregivelse – af de oplysninger, der fremgik af statusattesten, er omfattet af persondataloven.

For en ordens skyld bemærkes, at kommunen ikke har gjort gældende, at partshøringen af vuggestuen er sket med hjemmel i et samtykke, jf. bilag A. Det anførte af sagsøgeren i replikken side 2-3 er derfor irrelevant.

Overordnet gøres det i relation til persondataloven gældende, at idet der er tale om en situation, hvor Vallensbæk Kommune er forpligtet til at partshøre over de omhandlede oplysninger – og ville være forpligtet til at meddele partsaktindsigt i oplysninger – er persondataloven ikke til hinder herfor.

Vallensbæk Kommune gør i den forbindelse gældende, at persondatalovens behandlingsregler ikke kan ses isoleret fra forvaltningslovens regler om parthøring.

Det følger af persondatalovens § 2, stk. 1, at regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning, som giver den registrerede en bedre retsstilling, går forud for reglerne i persondataloven. Forvaltningslovens regler gælder derfor side om side med persondatalovens regler, og afgørelsen af, hvilke regler der finder anvendelse i den konkrete sag, afhænger af, hvad der giver den registrerede den bedste retsstilling.

Det skal endvidere fremhæves, at det fremgår af persondatalovens forarbejder, at retten til partsaktindsigt også gælder i forhold til oplysninger omfattet af persondataloven. Det kan herved henvises til betænkning nr. 1345, side 160.

Dette indebærer i denne sag, Vallensbæk Kommune har været forpligtet til at inddrage det samme hensyn til vuggestuens interesse i at blive partshørt om oplysningerne, som kommunen skulle have inddraget, hvis vuggestuen havde krævet partsaktindsigt. Hvis kommunen i en sådan situation har pligt til at give partsaktindsigt, vil kommunen også efter persondataloven have ret til rent faktisk at opfylde sin forpligtelse til at gøre dette.

Vallensbæk Kommune gør endvidere gældende, at persondatalovens § 7, stk. 1 – der indeholder et forbud imod at behandle oplysninger om bl.a. helbredsmæssige forhold – ikke er til hinder for en sådan videregivelse, jf. lovens § 7, stk. 2, nr. 4.

Baggrunden herfor er, at behandlingen af oplysningerne var nødvendig for, at et retskrav kunne fastlægges, gøres gældende eller forsvares, og at undtagelsesbestemmelsen i persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, derfor finder anvendelse.

Det fremgår således af bestemmelsens forarbejder, at bestemmelsen bl.a. ikke er til hinder for en videregivelse, der er nødvendig i forbindelse med arbejdsgivers behandling af helbredsoplysninger med henblik på at afgøre, om den registrerede har krav på erstatning og forsikringsselskabers behandling af helbredsoplysninger med henblik på at vurdere, om den registrerede har krav på erstatning. Der kan herved henvises til forslag til lov om behandling af personoplysninger, lovforslag nr. 147 af 9. december 1999, og bemærkningerne til § 7, stk. 2, nr. 4.

Denne retstilstand er tillige i overensstemmelse med retstilstanden efter lov om finansiel virksomhed, hvor tavshedspligten efter § 117 – der anses for at give registrerede en bedre retsstilling end persondatalovens behandlingsregler – i en konkret sag ikke var til hinder for, at en videregivelse fra et forsikringsselskab til forsikringstager med henblik på, at denne forsikringstager kunne beskytte sine

retlige interesser i en tvist med arbejdstageren/den registrerede. Der kan herved henvises til Finanstilsynets afgørelse af 25. august 2008.

Nærmere gøres det gældende, at behandlingen var nødvendig for, at Vuggestuen X kunne varetage sine interesser forud for Vallensbæk Kommunes afgørelse og for, at kommunen herefter kunne træffe en korrekt afgørelse på en oplyst faktisk og retligt grundlag.

Vallensbæk Kommune gør således gældende, at behandlingen var nødvendig for, at kommunen kunne fastlægge Vuggestuen Xs mulige retskrav på refusion af dagpenge.

Det gøres desuden gældende, at behandlingen var saglig, jf. persondatalovens § 5, stk. 2.

Endelig skal det erindres, at de ansatte i Vuggestuen X, der blev bekendt med de videregivne oplysninger, også var undergivet tavshedspligt med hensyn til oplysningerne. Hertil kommer, at det må formodes, at arbejdsgiveren også er blevet bekendt med oplysningerne som led i sagsøgerens løbende orientering om sygdommeldingen.

* * * * *

Den usikkerhed om i hvilket omfang de oplysninger, der fremgår af statusattesten, i sig selv medfører, at dagpengerefusionen skal standses, kan ikke føre til andet resultat.

Tværtimod var det netop usikkerheden omkring sagens faktiske omstændigheder – og i hvilket omfang de var omfattet af sygedagpengelovens § 21, stk. 1, nr. 2 – der førte til, at partshøringen blev iværksat.

Usikkerheden omkring fortolkningen af sygedagpengelovens § 21, stk. 1, nr. 2, taler altså for, at der sker en partshøring over de relevante faktiske omstændigheder.

* * * * *

Uden at det har direkte betydning for afgørelsen af nærværende sag, gøres det i sammenhæng med det ovenfor anførte gældende, at Vallensbæk Kommune, såfremt det kunne lægges til grund, at A havde afvist at modtage nødvendig lægehandling, ville være berettiget (og forpligtet) til at standse dagpengerefusionen, jf. sygedagpengelovens § 21, stk. 1, nr. 2, jf. § 54. Sagsøger ses ikke at have bestridt dette.

1.5 Højesterets dom i U2011.2343 H

Det er sagsøgtes opfattelse, at den pågældende højesteretssag adskiller sig markant fra nærværende sag, og den derfor ikke kan anvendes til støtte for As synspunkter.

A har således i stævningen henvist til Højesterets dom i U 2011.2343 H, hvor Højesteret fandt, at Helsingør Kommune skulle betale en bod til en kvinde, som følge af kommunens retsstridige videregivelse af oplysninger om hende til en eventuelt kommende arbejdsgiver.

I den pågældende sag var der imidlertid ikke anledning til at anvende persondatolovens § 7, stk. 2, nr. 4, idet der ikke var tale om en nødvendig behandling af hensyn til et retskrav. Den kommune, der videregav oplysningerne, havde således ingen selvstændig interesse i videregivelsen, der alene skete for at hjælpe den mulige arbejdsgiver (der var en anden kommune).

1.6 Sygedagpengelovens § 21, stk. 5

Det som A anfører omkring den efterfølgende indførelse af sygedagpengelovens § 21, stk. 5, kan ikke føre til andet resultat.

Det fremgår af den nugældende § 21, stk. 5, at når kommunen partshører lønmodtageren i forbindelse med muligt bortfald af sygedagpenge, skal en arbejdsgiver, der er berettiget til refusion efter § 54, orienteres om det mulige bortfald af sygedagpenge.

Denne bestemmelse blev indført med lov nr. 480 af 12. juni 2009, og fandtes således ikke på tidspunktet for partshøringen i nærværende sag.

Der er ikke i forarbejderne til ændringsloven anført noget udtrykkeligt om baggrunden for tilføjjelsen af bestemmelse, idet det blot fremgår under de specielle bemærkninger til den foreslåede bestemmelse, at der er tale om "noget nyt".

Det må imidlertid kunne udledes af lovændringen, at man hermed har søgt at begrænse den tidligere (mere vidtgående) praksis, hvor kommunerne – i lighed med, hvad Vallensbæk Kommune har gjort i nærværende sag – partshørte arbejdsgivere i overensstemmelse med de almindelige regler herom i forvaltningsloven.

Lovændringen i 2009 taler således for, at der forinden var en videregående pligt for kommunerne til at foretage partshøring, og ikke blot til at orientere om det mulige bortfald af sygedagpenge.

2. Godtgørelse

Hvis retten måtte finde, at Vallensbæk Kommune ikke var berettiget til at videregive de omhandlede oplysninger til Vuggestuen X, gøres det gældende, at konsekvensen heraf ikke kan være betaling af en godtgørelse.

A har som hjemmelsgrundlag for betaling af en godtgørelse henvist til erstatningsansvarslovens § 26. Vallensbæk Kommune gør heroverfor gældende, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse i en sag som den foreliggende, ligesom godtgørelse heller ikke skal betales på andet grundlag.

Den højesteretssag, som A henviser til (U 2011.2343H) er således ikke sammenlignelig med nærværende sag, idet der i den pågældende sag var tale en om uberettiget videregivelse af særdeles personfølsomme oplysninger (om et muligt alkoholmisbrug), hvor den afgivende myndighed ikke havde nogen selvstændig interesse i videregivelsen.
...”

Landsrettens begrundelse og resultat

Vallensbæk Kommune foretog ved brev af 7. maj 2009 partshøring af Vuggestuen X i anledning af kommunens påtænkte beslutning om at indstille refusionen af vuggestuens udgifter til sygedagpenge til A. Denne partshøring var i overensstemmelse med bestemmelserne i den dagældende sygedagpengelov og ombudsmandspraksis i tilknytning hertil. Kommunens høringsbrev af 7. maj 2009 var vedlagt kopi af As læges statusattest af 1. maj 2009 med detaljeret beskrivelse af As helbredsmæssige status og lægens overvejelser herom.

Spørgsmålet i sagen er, om kommunens videregivelse af lægens statusattest til vuggestuen i forbindelse med partshøringen var uberettiget, og om A i så fald har krav på tortgodtgørelse, jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Efter bevisførelsen er det ikke godtgjort, at andre end en snæver kreds herunder vuggestuens ledelse er blevet bekendt med kommunens høring og indholdet af den medfølgende statusattest fra As læge.

Det bemærkes endvidere, at de lægelige oplysninger i statusattesten beskriver, at A var i en lettere depressiv tilstand med tidvise anfald af gråd mv. med forventet genoptagelse af sit arbejde indenfor 1-2 måneder, hvilket tilnærmelsesvis svarer til As egen beskrivelse af sin tilstand, da hun to dage efter modtagelsen af opsigelsen – nogle måneder før dateringen af lægens statusattest – efter aftale med institutionens leder var blevet hjemsendt fra arbejdspladsen som sygemeldt. Den i statusattesten beskrevne helbredstilstand og lægens overvejelser herom må antages at svare til, hvad der er forholdsvis almindeligt forekommende for en person, der er sygemeldt som følge af en krisetilstand efter en uansøgt afskedigelse fra et mangeårigt ansættelsesforhold.

På denne baggrund finder landsretten – selvom kommunens videregivelse af oplysningerne i lægens statusattest måtte gå videre end hjemlet i de påberåbte forvaltnings- og persondataretlige bestemmelser – at det passerede ikke indebærer en sådan krænkelse af A, at der er grundlag for at tilkende hende tortgodtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1.

Med denne begrundelse tager landsretten kommunens påstand om frifindelse til følge.

Sagen er efter parternes fælles begæring henvist til landsretten som en principiel sag til behandling ved landsretten som første instans. Efter sagens karakter, udfaldet af de under sagen foretagne processkridt og sagens endelige udfald finder landsretten, at sagens omkostninger bør ophæves, således at hver part endeligt bærer halvdelen af de af sagsøgeren erlagte retsafgifter og således at der i øvrigt ikke betales sagsomkostninger til den anden part.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Vallensbæk Kommune frifindes.

I sagsomkostninger for landsretten skal Vallensbæk Kommune til FTF som mandatar for BUPL som mandatar for A betale halvdelen af de af kommunen erlagte retsafgifter. I øvrigt ophæves sagens omkostninger.

Det idømte skal betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.